

Kritika Európáért, s nem ellene

Magyarország az Európai Unió legelkötelezettebb tagállamai közé tartozik. Közben Nyugat-Európában, így Spanyolországon is csökken az Európai Unió támogatottsága, addig a közvélemény-kutatások alapján Magyarországon rendre a lakosság nagy százaléka támogatja az európai integrációt. Nagyon elfogultnak kell lenni ahhoz, hogy egy sajtóorgánum ez alapján Európa ellenességgel vádoljon egy kormányt, amelyet egy Európát támogató nép választott meg demokratikus úton. A józan ésszel meggy szembe, ha valaki azt állítja, hogy egy Európa-párti ország eurofób kormányt választ. Jómagam európai ügyekért felelős államtitkárként koordinálhattam Magyarország 2011-es európai tanácsi elnökségét. Akkor is és azóta is számtalanszor tanúbizonyságát adtuk annak, hogy Magyarország nemcsak elkötelezett, de hasznos, kritikáival is építő tagja az Uniónak. Az Európa melletti elkötelezettségünket két tényező is bizonyítja. Az egyik a folyamatos, a másik fél álláspontjára mindig nyitott párbeszéd, a másik pedig, a sorozatos, megalapozatlan és igaztalan támadásokkal szemben is az Unió érdekeinek védelme. Minden olyan esetben, amikor akár az EU, akár az Európa Tanács szükségesnek tartotta, a magyar kormány tárgyalóasztalhoz ült. Hol érvelt a saját igaza mellett, hol engedett, s elvégezte a szükséges módosításokat. Kiváló példa erre a médiatörvény, amelyet mindkét szervezet vizsgált, és a szükséges módosítások után mindegyik kinyilvánította, hogy az megfelel az európai normáknak. Ezért is badarság azt állítani, hogy Magyarországon a média nem szabad; aki ezt teszi az épp az európai intézményekbe vetett bizalmat ássa alá. A felsőoktatási törvény módosítása kapcsán tartott európai parlamenti vitán Manfred Weber, az EPP frakcióvezetője is elmondta, Orbán Viktor mindig kész volt tárgyalni és mindig eleget tett az uniós követelményeknek. Nincs ez másképp az úgynevezett „CEU törvénnyel” kapcsolatban sem, amelyről érdemes pár megjegyzést tenni. A Közép-Európai Egyetem megbecsült, nemzetközi szinten az egyik legismertebb intézménye a magyar felsőoktatásnak, amelynek bezárása nem cél. Az elfogadott törvénymódosítás az oktatás szabadságát sem érinti, nem sérti az egyetemi autonómiát sem. Ehelyett arra irányul, hogy minden Magyarországon tevékenykedő felsőoktatási intézmény működésére azonos adminisztratív szabályok vonatkozzanak. A szóban forgó módosítás 28 Magyarországon működő intézményt érint, s ebből egyedül a CEU ügye kavart botrányt. Hogy az elfogadott módosítás mennyire nem megy szembe az európai értékekkel, jól

jelzi az is, hogy a CEU azokkal a privilegizált feltételekkel, amelyekkel Magyarországon működik, Spanyolországban meg sem kezdhetné a működését. A magyar kormány feltett szándéka, hogy ebben az ügyben is olyan jogi normák legyenek érvényben, amelyek nem lépik túl az európai jogi kereteket. Sokat hallhatjuk a cikkben is megjelenő, egyébként lenéző, éppen ezért az EU megosztottságát erősítő, a populizmust is súroló érvet, mely szerint a magyarok csak élvezik az EU előnyeit, de a kötelezettségeiket nem hajtják végre. Szeretném emlékeztetni arra, hogy épp a migrációs válság kapcsán Magyarország volt azon ország, amely minden igaztalan támadás ellenére is teljesítette az EU-s kötelezettségeit, és mindent megtett azért, hogy kontrollálatlanul ne léphessenek olyanok a schengeni övezetbe, akik arra az európai jogszabályok alapján nem jogosultak. A 2015 szeptemberében még kárhóztatott magyar álláspont, amely a schengeni határok megvédésére fókuszált, mára már az EU többségének álláspontjává vált. Magyarország akkor is az európai békét és biztonságot tartotta elsőrendű célkitűzésének és nagy örömünkre szolgál, hogy ezt az EU-s döntéshozók is végre osztják. Lényegében egyetlen vitapont van már csak immár közöttünk: rá lehet-e kényszeríteni Brüsszelből egy szuverén tagállamok arra, hogy migránsokat (nem feltétlenül menekülteket) befogadjon. Az Európai Unió hatvanadik születésnapját beárnyékolta, hogy egy tagállam úgy döntött, elhagyja a közösséget. Mind a mai napig elmaradt a mély, megalapozott önreflexió arról, vajon mi vezethetett ahhoz, hogy a britek többsége a Brexit mellett voksolt. Egészen bizonyos, hogy a szerkesztőségi cikk által is példázott magatartás, ami nemcsak elképzelhetetlennek tartja a sajátján túl más vélemény megjelenését, ütköztetését, de ráadásul azt még rá is akarja kényszeríteni másokra, ami végső soron a minden együttműködés alapját képező őszinte párbeszédet és együttgondolkodást teszi lehetetlenné, az érdemben járult hozzá ahhoz a kudarchoz, amit a britek távozása jelent Európa számára. Nem lehet az európai társadalmat és a tagállamokat Európa-pártiakra és eurofóbkra osztani pusztán az alapján, hogy előbbi kritikátlanul támogasson mindent, ami az EU-s intézményektől ered, míg bármilyen kritika az utóbbi megbélyegzését vonja maga után. Magyarország nem Európa ellen, hanem Európáért kritizál. Magyarország ezer éve Európa része. A vasfüggöny leomlásával és a 2004-es bővítéssel Európa újra egyesült. Ez történelmi teljesítménye az Európai Uniónak és az akkor csatlakozott államoknak. Akik azt követelik, hogy Magyarország legnagyobb jobbközép pártja, amely a választók demokratikus felhatalmazása alapján a végrehajtó hatalmat is gyakorolja, távozzon az Európai Néppártból, s

az Európai Parlamentben az euroszeptikusok csoportjában foglaljon helyet, azok nem sokat értettek meg sem az európai eszméből, sem az elmúlt évek válságából, és a legkevésbé sem szolgálják a kontinens tartós békéjének, az Unió fennmaradásának és prosperitásának ügyét.